

Проповед 227

Път за спасение

Прочит: Деяния на апостолите 8, 26 - 40

Скъпи братя и сестри,

Спомняте ли си как сте повярвали? Спомняте ли се как Бог ви е намерил и по какъв начин е спечелил вниманието и сърцето ви? Убеден съм, че ако всеки разкаже историята си, ние ще чуем много различни истории, които разказват по колко различен и чуден начин Бог ни е намерил и привлякъл към Себе Си. Бог избира най-добрия начин да ни призове при Себе Си. Там, където Бог ни е намерил, е започнал делото Си. Там, където ние сме отговорили на Неговия призив, се случва нещо прекрасно и ние можем да намерим спасение и нов живот. Важно е, когато получим призива от Бога, да Го последваме и да не отлагаме. Спасението не трябва да се отлага. След проповед на големия баптистки проповедник Чарлз Спърджън, при него дошъл един младеж и му казал: Господине, вие бяхте много убедителен и смятам, че и аз трябва да повярвам и да приема Този, Който е умрял на Голгота и за мен. Но мисля да направя това някой друг ден. Друг ден? - попитал изненадано Спърджън. Да, аз наистина искам да бъда спасен и ще се доверя на Христос, но преди това искам да взема още малко от живота. Проповедникът се засмял и казал: Младежо, вие сте доста непрактичен и си поставяте много незначителни цели. Защо ви е малко от живота, когато можете да имате много от него, дори самия живот в пълнота. Вижте какво пише в Библията и това са думи на самият Христос: **"Аз дойдох за да имат живот и да го имат изобилно"** (Йоан 10, 10). Исус дойде, за да спаси всеки един човек. Ние сме тези, които сме отговорили на призива Му. Бог иска да спаси всеки един човек по тази земя. Когато Бог кани, Той кани днес и ние не трябва да отлагаме нито минута, а да приемем Спасението, приготвено за нас. Днешният текст ни разказва за спасението на един човек, който потърси и намери спасение. В тази история можем да видим два много ярки образа - етиопецът и апостол Филип. Ще ги разгледаме в рамките на този текст.

1. Филип. Филип беше един от апостолите на Исус Христос. Исус го беше избрал, за да Го следва. Филип беше един от дванадесетте. Той беше от град Витсаида и беше ученик на Йоан Кръстител, докато не стана един от дванадесетте избрани да отидат след Спасителя. За него се споменава няколко пъти в Евангелието (Йоан. 6:5-7, 12:21, 14:8-10). Преданието казва, че той проповядвал във Фригия и умрял в Йерапол Сирийски. Евангелието не ни дава кой знае каква информация за апостол Филип, но от казаното в текста, който прочетохме, можем да разберем какъв Божий служител е бил: **"А ангел от Господа говори на Филип: Стани, тръгни на юг, по пътя, който слиза от Йерусалим през пустинята за Газа."** Един ангел се явява на апостола и го предизвиква на дълъг път. Трябваше да премине през пустинята, за да отиде някъде на място, което не познаваше, и да върши нещо, което не беше съвсем ясно. Обаче още в следващия стих четем: **"И той стана и отиде."** Тези думи може би характеризират делото на Филип. Когато Бог го призовеше, той просто ставаше и отиваше. Отиваше там, където Бог го пратеше, за да свърши това, което е нужно. Често това отношение ни липсва. Ние, хората, се нуждаем от сигурност, дори и ние, християните. Често казваме на Бога: Да, Боже прати ни където искаш, ние сме готови да Те следваме, но се нуждаем от

сигурност, искаме да видим, че сме защитени по някакъв начин. Ние се нуждаем да бъдем Филиповци - когато Бог ни каже: "*Стани и иди да направиш нещо за Мен*", да станем и да отидем, без да преценяваме шансовете и възможностите си. Да знаем, че щом Бог е решил да ни прати някъде, значи задачата е изпълнима, независимо колко голяма и трудна ни се вижда. Да повярваме, че с Бога всичко е възможно. Това бе голямата заслуга на Филип. Той се беше научил да слуша Божия глас, да бъде чувствителен към това, което Бог казва, но и беше готов да отиде там, където Бог го пращаше.

2. Етиопецът. В книгата Деяния на апостолите четем: "*И, ето, човек от Етиопия, евнух, велможа на етиопската царица Кандакия, който беше поставен над цялото ѝ съкровище и беше дошъл в Йерусалим да се поклони, на връщане седеше в колесницата си и четеше книгата на пророк Исаия.*" Човекът, който пътуваше към Ерусалим, беше очевидно много важен. От казаното от Лука можем да разберем, че този човек отговаряше за финансите в държавата и очевидно беше много издигнат. Той беше поставен над цялото съкровище на тогавашната кралица на Етиопия. Човек богат и влиятелен. Този човек беше предприел едно пътуване от Етиопия до Израел и сега се връщаше. Сега това пътуване вероятно би продължило само няколко часа. В онези години, обаче, сигурно продължаваше поне една седмица. Този факт трябва да хвърли малко светлина върху значението на религията на народа на Израел за човека, който пътуваше в каляската. Очевидно е също от няколко думи по-нататък, че този богат човек беше готов да жертва за вярата си. Днес ние без да се замислим можем да си купим някоя книга, Библията е също достъпна и почти всеки може да си я позволи. В онези години, обаче, съвсем не беше така. Изработката на папируса, на който се изписваха книгите, беше изключително трудоемък и скъп процес, изписването на книгата Исаия също. Опитайте се да направите поне един лист хартия и да препишете поне една глава от книгата на Исаия, за да разберете какво би коствало изработката на книгата на Исаия. Етиопецът беше пожертвал едно малко съкровище, за да притежава книгата на пророк Исаия. Често ние, хората, сме свързани със финансовите средства, с които разполагаме. За да пожертваме за нещо голяма сума, то трябва да има значение за нас. Когато човек жертва толкова много за една книга, значи търси нещо в нея. От текста можем да разберем, че етиопецът не само беше дал пари за книгата, но и четеше и търсеше в нея. С няколко думи, в лицето на етиопският велможа виждаме един човек, който търсеше Бога, жертваше, за да открие Бога. И забележете, той Го търсеше в една религия, която по принцип не допускаше хора като него в храма или в събранието на вярващите. Във книгата на закона изрично се споменава, че хора, които са скопени, не трябва да имат достъп до храма и до събранието на вярващите. Дори и това обстоятелство и отхвърлянето му от законниците не беше спряло етиопеца да търси Бога.

3. Какво се случва в тази история? Виждайки тези два образа и историята, която Лука ни разказва в Деяния на апостолите, е важно не само да се концентрираме върху крайния резултат, но да се опитаме да вникнем и върху процеса. На пръв поглед всичко е ясно: имаме двама човека. Единият е вярващ, апостол, свидетел на живота и възкресението на Исус Христос. Другият е търсещ, човек, който търси Бога и се нуждае от Него. Това е много лесно, биха казали много християни - щом имаме някой, когото Бог изпраща, и някой, който търси, тогава нещата няма как да не се получат. Това е вярно, но не е и така просто. Нека вникнем в детайлите на тази история:

3.1. Нуждаем се от някой, който е готов да каже, и от някой, който е готов да чуе. И при двете трябва да сме чувствителни към гласа на Светия Дух: "*А Духът каза на Филип: Приближи се и придружи тази колесница.*" Бог говори, но хората не винаги са готови да Го слушат. За да се получи каквото и да било в живота и ежедневието ни на християни, ние трябва да сме чувствителни към гласа на Светия Дух. Филип трябваше да

бъде готов да говори, а етиопецът - да слуша. Ако не допускаме Светия Дух да говори, ако не се вслушваме в наставленията Му, нещата няма как да се получат. Не е случайно онова наставление на апостол Павел, с което ни предупреждава: "**Духа не угасяйте!**" Затова, ако искаме да бъдем инструмент в Божиите ръце, да се вслушваме в гласа Му. Той може да ни говори по различни начини (при Филип по свръхестествен начин, а при етиопския велможа чрез словото на пророк Исаия), но важно е да осъзнаем, че когато Духът ни говори, няма как да сбъркаме гласа Му. Гласът на Бога е разпознаваем сред другите гласове на този шумен свят.

3.2. Трябва да осъзнаем, че когато Бог ни изпрати някъде, с определена мисия, вече е подготвил всичко. Осъзнавате ли този факт, готови ли сте да го приемете? Често мисля, че ние хората сме готови по-лесно да приемем един факт за случайност, отколкото за Божие действие. Странно е, но е така. Но погледнете тази история. Филип отива и се качва на каляската на един съвсем непознат човек с риск не само да бъде изгонен, но и порядъчно набит. Това бяха реалните възможности, които се разкриваха пред него. Изненадващо обаче, когато отива там, не само му се разминава, не само открива един човек, който не иска да го изгони, но иска да слуша, а и чете точно текст от Писанието, който е пророчество за Исус Христос и Неговата жертва на кръста на Голгота. Бог винаги подготвя всичко, което е необходимо. Не се заблуждавайте, Бог върши Своята работа точно и на Своето време.

3.3. Когато Бог ни даде една възможност, не бива да я изпускате. Четейки текста, не можем да не видим каква възможност за благовестие предостави Бог на Филип. Един човек от висок ранг, който стоеше и четеше пророчество за Исус: "**И Филип се завтече и го чу, като четеше книгата на пророк Исаия**". Филип нямаше да разбере как Бог е подготвил етиопеца, ако не се беше завтекъл да последва колесницата. Ако си беше останал там, където беше, ако се беше замислил за това, че всъщност този човек е езичник, че е скопец и няма право да присъства в Божието събрание... Но за Филип беше важно само: Бог ме праща и иска да Му послужа. Ако Бог иска да Му служи по този начин, с благовестието на този човек, аз съм готов да го направя. Често нашето благовестие стига до там, че ние преценяваме, че този или онзи човек не е подходящ, или както се изразяваме ние, не е толкова близо, че да чуе благовестието, или че обстановката не е подходяща, или че моментът не е узрял. Трябва да запомним, че ако Бог ни прати в определен момент при определен човек с определена мисия, не трябва да отлагаме, а да отидем. Често нашите предпочитания, предразсъдъци и капризи не ни позволяват да свършим Божието дело и така се превръщаме в преграда за Божието дело и за разпространението на благовестието по тази земя. Ако Бог ви дава възможност, използвайте я, защото: "**днес е благоприятно време, днес е спасителен ден**". Бог ни дава възможности; отговорността за пропиляването им, обаче, е наша и за всяка пропусната възможност ще носим отговорност. За всяка пропусната възможност ще ни бъде искана сметка. Не от кого да е, а от Бога, защото цената на всяка една душа е неимоверно висока.

3.4. Поставете въпросите, които трябва да бъдат поставени. Когато ние получим възможността да свидетелстваме, трябва да зададем въпросите, които трябва да се поставят. Филип попита: "**Ами разбираш ли каквото четеш? А той отговори: Как да разбира, ако не ме упъти някой? И помоли Филип да се качи и да седне при него.**" Съзнавате ли какво направи Филип? Той попита високообразования етиопец дали разбира. Филип, който беше от ниското съсловие, попита един висш чиновник дали разбира текста от Писанието. При други обстоятелства това щеше да прозвучи нахално и самонадеяно. Там, обаче, където имаме смелостта да зададем въпросите така, като трябва да бъдат зададени, се отварят широко врати за благовестието. Както казахме по-

рано, Филип попадна в точното време на точното място. **"А мястото от Писанието, което четеше, беше това: "Като овца бе заведен на клане; и както агне пред стригача си не издава глас, така не отвори устата Си. В унижение Той бе лишен от правосъдие, а Неговия род - кой ще опише? Защото животът Му се отнема от земята."** Там, където имаме смелостта да пристъпим напред, намираме отворени сърца за благовестието. **"И евнухът заговори и каза на Филип: Кажу ми, моля ти се, за кого казва това пророкът - за себе си или за някой друг? А Филип отвори уста и като започна от това писание, благовести му Исус."** Когато поставим нещата ребром и говорим на хората смело, както го направи апостол Филип, не трябва да се съмняваме в резултата. Ние, християните, често си мислим, че успехът на нашето благовестие зависи от нашата квалификация и способности. Но съвсем не е така. Ние сме само инструмент и ако Бог ни използва, успехът не зависи от нас, а от Него. Когато се оставим в Божиите ръце и сме с отворени сърца, за да вършим Божието дело, Бог ще ни употреби за Своя слава.

3.5. Кръщението е логичният завършек на благовестието. "И като вървяха по пътя, стигнаха до вода; и евнухът каза: Ето, вода; какво ми пречи да се кръстя?" Там, където човек намери Бога, е готов да промени живота си и е готов да се кръсти, защото кръщението не е нищо друго, а видимо заявление на вярата. То е облечено с думите на Филип: **"Ако вярваш с цялото си сърце, можеш. А той отговори: Вярвам, че Исус Христос е Божият Син."** Логичният завършек на благовестието е това: изповед с уста и свидетелство за желанието за променен живот **"Тогава заповяда да се спре колесницата; и двамата - Филип и евнухът, влязоха във водата; и той го кръсти."**

4. Заключение. Какво се случва отгук нататък в историята не е важно и затова Филип бива отнесен в една посока, а етиопецът в друга. Само един стих свидетелства за голямата промяна в сърцето на етиопеца: **"радостен продължи пътя си."** Радостта в сърцето е свидетелство за вярата и новия живот. За Филип четем от друга страна пък: **"като преминаваше, проповядваше благовестието по всички градове"**. Филип, насърчен от това, което Бог направи, продължи да свидетелства в целия регион. Тази история трябва да бъде насърчение за нас, да отворим сърцата си за истината, че там, където отворим сърцата си за Бога, Той ще ни направи успешни благовестители. Нека помним, че за да благовестваме, се нуждаем от някой, който е готов да каже и от някой, който е готов да чуе; трябва да осъзнаем, че когато Бог ни изпрати някъде, с определена мисия, вече е подготвил всичко; когато Бог ни даде една възможност, не бива да я изпускате; трябва да поставим въпросите, които трябва да бъдат поставени, и кръщението е логичният завършек на благовестието. Нека да бъдем инструмент в ръцете на Бога. Амин.